

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

ကျောက်ဆင်ဝန်းပါ

အချစ်လုံးချင်း
ဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ကျွတ်"

တဝေါဝေါရွာလာသည့် မိုးရေကြောင့် ထက်မြက်ဉာဏ် စိတ်ပျက်စွာ စုတ်တစ်ချက်သပ်ကာ ဖယ်ရီပေါ်မှ ဆင်း၍ ထီးဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။ အေးမြသောလေနှင့် အတူ မိုးစက်မိုးမှုန်များကို ဉာဏ်ကို လာရောက် က လူကျီစယ်နေလေသည်။

တွတ်ပီကာတွန်းထဲကကဲ့သို့ ပြောရလျှင် ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါဟု ပြောရမည်သာ။ အလုပ်တွေလည်း တစ်နေ့လုံး အဆင်မချော။ ဒီကြားထဲ ဖယ်ရီကလည်း ပျက်ခဲ့သေးသည်။

ဟော အခုကျတော့ ဉာဏ်ရောက်သင့်သည့် အချိန် ပြန်မရောက်နိုင်တော့ချေ။ ဉာဏ်လာမည့် လမ်းဆီသို့ လည်တဆန့်ဆန့်မျှော်နေမည့် အမှေ့ကိုမြင်ယောင်ပြီး ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်းနှင့် ဖိုင်ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်ကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာစဉ်။

"ခဏ"

"ဟင်"

ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းနှင့် ဩရှသောအသံကြောင့် ဉာဏ် ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်တော့ ဉာဏ်ထီးရိပ်အောက်သို့ ဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်

ရေတွေစိုရွဲနေသည့် ခေါင်းကိုသပ်ကာ ဉာဏ်ကို ရယ်ပြ၏။ ဉာဏ်မ
ရယ်ပြဘဲ မျက်နှာတင်းတင်းလေး လုပ်နေတော့ ...

"ခဏနော် ... ကိုယ် ဟိုအိမ်နီရှေ့ရောက်ရင် သွားပါ့မယ်"

သူ့ရှင်းပြသမျှကို ဉာဏ်မကြားသယောင်ပြုကာ ရှေ့တူရှုသို့သာ ကြ
ည့်၍ လျှောက်လာ၏။

"ဒီဘက်မှာ နေတာလားဟင်"

နှုတ်ကမဖြေဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်တော့ သူက ရယ်၏။

ဉာဏ်ထက် အသက်ငါးနှစ်နီးပါးကြီးမည့် ထိုသူက ကျစ်ကျစ်လျစ်လျ
စ်နှင့် ခန့်ညားသူတစ်ယောက်။ အရပ်ကလည်း ခြောက်ပေလောက်ရှိမ
ည်။ အသားညိုညိုနှင့် မျက်နှာထား ချိုသူရယ်။

ဉာဏ်ကတော့ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးသည် ။ ယောက်ျားတွေရှိ
သော လမ်းကို ဖြတ်လျှောက်ရမည်ဆိုလျှင် မသွားဘဲနှင့် သာ နေလိုက်မ
ည်။ ရုံးမှာ လည်း ဉာဏ်ဟာ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် မာနကြီးသူဟု
ကျော်ကြားကာ လူရှိန်၏။

ဉာဏ်ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခါးသီးနာကြည်းမှု
တွေ ပြန်တွေးချင်စိတ် မရှိလောက်အောင်ကို အတိတ်ဟာ ဉာဏ်အတွ
က် အိပ်မက်ဆိုးတွေ။

"ကိုယ့်နာမည် စွာန်သစ်ဝင်ပါ"

နောက်ဆက်တွဲမိတ်ဆက်စကားကြောင့် ဉာဏ်အကြည့်တွေ သူ့ဘ
က်လှည့်သွားပေမယ့် လမ်းခုလတ်မှာ ပဲ ပြန်လှည့်ကာ ရှေ့သို့ ကြည့်လို
က်သည် ။

နီးကပ်လွန်းတာကြောင့် Princi ရေမွှေးနံ့ ခပ်ဖျော့ဖျော့က ဉာဏ်နှာ
ခေါင်းကို လာရောက်ကျီစယ်နေ၏။ ယောက်ျားတွေက အတူတူပါပဲ၊ စိ
တ်ဓာတ်တွေ၊ စရိုက်တွေအားလုံးက သူတို့ အတ္တတွေ စွန်းဖက်လို့ ။

"ကိုယ် သွားမယ်နော်"

လမ်းထိပ်က ရွှေညီနောင်တိုက်နီကြီးထဲသို့ သူက ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွား၏။

"သမီးဉာဏ်"

"အို ... အမေ"

လမ်းကွေ့မှာ ထဘီတိုတိုဝတ်၍ ထီးတစ်ဖက်နှင့် ထွက်လာသည့် အ
မေကြောင့် ဉာဏ်စိတ်ပူသွားကာ -

"ဘာလို့ မိုးရေထဲ လာရတာလဲ အမေရယ်"

"ဒီနေ့ သမီးဉာဏ် အရမ်းနောက်ကျတယ်လေ"

"ဟုတ်တယ် အမေ၊ ရုံးမှာ လည်း နှစ်ချုပ်စာရင်း လုပ်ရတယ်၊ ဖယ်ရီ
ကားကလည်း ပျက်သွားသေးတယ်လေ"

ဉာဏ်ကတော့ ဖြူဖြူသေးသေးနှင့် ယခုတိုင် ဇရာ၏ ဖိစီးမှု မခံစားရ
သေးသည့် အမေ့ကို ရယ်ပြလိုက်၏။ အသက်အရွယ်ကြောင့် အနာကို မ
ခံစားရသေးပေမယ့် အမေ့မှာ နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရှိ၏။

ဉာဏ်ဘဝ၊ ဉာဏ်ကမ္ဘာအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည် မှာ အမေပင်။
အမေသာ မရှိရင် ဟု စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဉာဏ်ရဲ့ အတွေးတွေက ကတု
န်ကယင် ချွေးတွေနှင့် သာ။

အမေက ခြံတံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး -

"ကဲ ... ရေချိုး၊ အဝတ်လဲလိုက်၊ အမေ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်"

အမေခိုင်းသည့် အတိုင်း ဉာဏ်အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်ကာ အဝတ်အစားလဲ၊ အနွေးထည် ထူထူဝတ်နေစဉ် အမေက မျက်နှာသုတ်ပဝါယူကာ -

"ခေါင်းတွေ ပြောင်အောင်သုတ်၊ ဆံပင်က ရှည်ရှည်နဲ့ ရေက ခြောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး"

အမေက ကရုဏာသံနှင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သုတ်ပေး၏။ ဉာဏ် ရယ်မောရင်း ...

"နေပါစေ အမေရယ် ... ဉာဏ် ဗိုက်ဆာပြီ၊ ဘာဟင်းချက်လဲဟင်"

"လာ လာ"

ထမင်းဝိုင်းရှေ့ဝင်ထိုင်တော့ အမေက ဉာဏ်ပန်းကန်ထဲ နံနံပင်အုပ်၍ ချက်ထားသော ငါးကြင်းကြော်ချက်ကို ခပ်ထည့်ပေးကာ

"ငါးက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ချိုတယ်၊ အသီးအရွက်လည်း အစုံရတော့ သီးစုံချဉ်ရည် ချက်ထားတယ်"

"အမေ့လက်ရာကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဉာဏ်က ကြိုက်တယ်"

"အေးပါအေ ... ပြောပါ၊ ညည်း ယောက်ျားရသွားရင်တော့"

"အမေနော် ... ဉာဏ် ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူး၊ အဲဒီလိုမပြောနဲ့ "

စူပုပ်ပုပ်နှင့် မခံမရပ်ပြောတော့ အမေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလေသည် ။

အမေရေ ... ဉာဏ်ဘဝမှာ အမေက တွယ်တာရာပါ။ ယောက်ျားဆိုရ

င် ကိုယ့်အဖေနှင့် အစ်ကိုကတောင် မကောင်းတာ ဘယ်သူကို
အထင်ကြီးလို့ ရမှာ လဲ။

ဉာဏ် သူတို့ ကိုမှန်းတယ်။

ဉာဏ် သိတတ်စေအရွယ်ကတည်းက သူတို့ ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
ကဲ့ရဲ့ မှုတွေကို အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရသည် ။

အခန်း (၂)

ခါးသီးခဲ့သော အတိတ်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စ။

"ဉာဏ် ဉာဏ် ... ဟိုမှာ နင့်အမေ"

ခင်ညွန့်ရီ ညွန့်ပြရာဆီသို့ ဉာဏ် လှမ်းကြည့်တော့ ကျောင်းပေါက်ဝ
တံခါးနားမှာ ရပ်နေသည့် အမေ။

"အမေ"

"ပေး ... ပေး ... လွယ်အိတ်"

"ရပါတယ် အမေရဲ့ "

အမေရဲ့ လက်မောင်းကို ခိုစီးကာ ဉာဏ် အမြဲတမ်းလျှောက်နေကျလ
မ်းလေးဟာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက်။

ဟိုး မူကြိုကလေးဘဝကနေ ယနေ့ လေးတန်းကျောင်းသူဖြစ်သည့်
အရွယ်အထိ အမေသည် ဉာဏ်ကို ကျောင်းကြိုပို့တာ ဘယ်တော့မှ မပျ
က်ကွက်ခဲ့ပေ။

ယနေ့လည်း ဉာဏ်ကိုလာကြိုသောအမေသည် ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့
စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မနေဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးနေသဖြင့် ဉာဏ်
အမေ့ကို မော့ကြည့်မိ၏။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိန်းချုပ်နေသ

ည့် အမေ့ပုံစံတွေကို မြင်တော့ ဉာဏ် စိတ်ပူသွားမိသည်။ ။ ဉာဏ်ဆိုတာ က တခြားနေရာတွေမှာ သာ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိချင်နေမည်။ အမေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဉာဏ်အတွက် အမေက ကြေးပုံပြင်။

"အမေ"

"ဟင် ဘာလဲ ... သမီးဉာဏ် ဘာပြောမလို့ လဲ"

အမေက သူမရဲ့ ခေါင်းလေးကို အုပ်ကိုင်ကာ အရေးတယူမေး၏။ အမေ့ရဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ -

"အမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်"

"ဟင်"

တုန့်ခနဲဖြစ်သွားသည့် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ ဉာဏ် သိလိုက်ရ၏။

"အမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ဉာဏ်သိပြီ"

"သမီးဉာဏ်"

အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်သည့် အမေ့ကို ဉာဏ် မော့မကြည့်ဘဲ ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ -

"ဉာဏ်တို့ က ကံမှ မကောင်းတာ"

အိမ်ပေါ်တက်လိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသည့် မုန့်ပုံးတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေက ဉာဏ်ရင်ကို ပူလောင်စေသည်။ ။

ဒါတွေက ဖြေသိမ့်မှုတွေပါ အမေရယ်။

‘ဒုန်း’

"ဟင် သမီး"

‘ဂလုံ ဂလွမ်’

"တော်တော့ ထက်မြက်ဉာဏ်"

အမေက ဉာဏ်ကိုဖမ်းချုပ်ကာ အော်ဟစ်တားဆီး၏။ ဉာဏ်ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများ အလှအယက် ခုန်ဆင်းလာကာ အမေရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

"အမေ ဒါတွေကို ဘာလို့ လက်ခံတာလဲ"

"ဟင်"

ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေသည့် အမေပါးပြင်ပေါ်မှာ လည်း မျက်ရည်စတွေ။ ခဏပါ။ပြီးတော့ အမေက အော်ဟစ်ငိုချင်နေသည့် ဉာဏ်ရဲ့ လက်တွေကိုချုပ်ကာ -

"သမီးဉာဏ်"

"ဉာဏ်တို့ က ဆင်းရဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါတွေကို ဘာလို့ လက်ခံနေရတာလဲ၊ အဲဒီလူကြီးကို ဉာဏ်မုန်းတယ်၊ သူ့ကို ဉာဏ်မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ဖြေသိမ့်ရုံပါပဲ"

"ထက်မြက်ဉာဏ် ... တော်တော့၊ ကိုယ့်ဖအေကို အဲဒီလိုမပြောရဘူး၊ ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်၊ အမေ့ကို သားသမီးကို မနိုင်တဲ့ မဆုံးမတတ်တဲ့ အမေလို့ သူများ တွေကဲ့ရဲ့ တာ ကြားချင်နေသလား"

ငိုကြီးချက်မပြောနေသည့် အမေ့ကို တွေတွေကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း ဉာဏ်ပြောချင်နေသည့် စကားတွေကို အတင်းထိန်းချုပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ချလိုက်စဉ် မစနိုင်သည့် မျက်ရည်တွေက အလှအယ

က်။

ဒါကို အမေ့ကို နားလည်ပေးနိုင်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကြောင့် အမေ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ ခံရမှာ ကြောက်၍ ။ ဒါပေမဲ့ ကဲ့ရဲ့ နေကြတာပါပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆို အမေ့ကို မယားငယ်၊ အမြှောင်မယား။ ဉာဏ်ကိုလည်း မယားငယ်သမီးတဲ့ ။

ဉာဏ်ရဲ့ အဖေဆိုသူကတော့ မိန်းမသုံးယောက်ရှိသည် ။ ဥပဒေအရ မယားကြီး၊ မယားငယ် မရှိတော့ဘဲ မယားပြိုင်တဲ့ ။ အဖေက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမို့ သူ့ရဲ့ မိန်းမတိုင်းကိုလည်း အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နှင့် ထားနိုင်သည် ။

အပူအပင်သောကတွေဟာ ဂြိုဟ်နှင့် လားဟု မေးရလောက်အောင် ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာခြင်း များ စွာနှင့် ပြည့်စုံကာ အဖေဆိုသူသည် အသက်လေးဆယ်ဟု မထင်ရလောက်အောင် နုပျိုလျက်။

ဉာဏ်အတွက်ကတော့ လောကမှာ ဉာဏ်နှင့် အမေသာ ရှိသည် ဟု မှတ်ယူထား၏။

သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အနှိမ်ခံရလွန်း၍ ဦးထက်မြက်၏ သမီးဟု ပြောရမှာ ဝန်လေး၏။

အခုလည်း ခြံရှေ့သို့ မောင်းဝင်လာသည့် ပြောင်လက်နေသော နောက်ဆုံးပေါ် ငွေမင်ရောင်ကားကြီးကြောင့် ဉာဏ် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခနဲထတော့ ...

"သမီးဉာဏ်"

"ဟင့်အင်း ... ဉာဏ် မတွေ့ချင်ဘူး"

ဉာဏ်ပခုံးတွေကို ထိန်းကိုင်ထားသည့် အမေ့လက်တွေထဲကနေ

ရုန်းထွက်ပြီး ဉာဏ်အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ခန်းဆီးစကို ဆွဲချပစ်လိုက်
၏။

အဲဒီလူကြီးကို မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး။ အသံလည်း မကြားချင်ဘူး။

"ဉာဏ်ရောက်ပြီလား ပွင့်ဖြူ"

"ဟို ရောက်ပါပြီ ကိုထက်"

ထစ်ငေါ့နေသော အမေရဲ့ အသံကို အဖေ နားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု
ဉာဏ် မျှော်လင့်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ... ခေါ်လိုက်ပါဦးတို့ ၊ သမီးက စိမ်း
ကားလိုက်တာတို့ ဘာမှ မကြားရချေ။

"ဉာဏ်"

အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ ကိုကိုကြောင့် ဉာဏ်ထိုင်နေရာမှ မတ်
တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။ ကိုကိုက (ဖိ)တန်းဟူသော အရွယ်နှင့် မလိုက်
ဖက်စွာ ဟိတ်ဟန်ကြီးစွာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်ဆင်ထား
၏။

"ငါတို့ ဒီနေ့ တောင်ကြီးကပြန်လာတာ"

"အဲဒါ ... ဉာဏ် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဟာ ... နင့်အတွက် မုန့်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတယ်လေ"

"မစားချင်ဘူး၊ အကုန်လုံး ပြန်ယူသွားလိုက်"

ဉာဏ်ရဲ့ အော်သံကြောင့် အမေ ပြေးဝင်လာ၏။

"ဟဲ့ ဉာဏ် ... အစ်ကိုကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ အော်နေရတာလဲ"

"မသိဘူး၊ သူလည်း အတူတူပဲ ... သွား"

ငိုရှိုက်နေသောဉာဏ်ကို ကိုကိုက မျက်စောင်းထိုးပြီး ခြေဆောင့်ကာ

-

"သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ နောက်တစ်ခါမလာဘဲ နေပစ်လိုက်မယ်"

"သား ... ညီမလေးကို အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ"

ဧည့်ခန်းထဲမှ ရယ်မောသံတွေ၊ စကားပြောသံတွေကို
မကြားယောင်ပြုပြီး ဉာဏ် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်၏။ အပြင်မှာ ပြောနေ
သည့် စကားတွေကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

"ဒီအိမ်နှစ်ထပ်ပြင်ဆောက်ဖို့ ကိုယ်စဉ်းစားထားတယ်၊ နောက်လ
လောက်ပေါ့"

မလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား အမေရယ်။

"ပြီးတော့ မီးငယ်လည်း နောက်နှစ်ဆို အလယ်တန်း တက်ရတော့မ
ယ်ဆိုတော့ တော်တော် ဂရုစိုက်ရတော့မယ်၊ ပိုက်ဆံကော ကျန်သေးရဲ့
လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျန်သေးတယ် ကိုထက်"

"ဒါဆို ... မနက်ဖြန် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်
၊ မီးငယ်ကို ဂရုစိုက်နော်၊ လိုအပ်တာတွေ ဖုန်းဆက်ပေါ့"

ဉာဏ်လိုချင်တာတွေက ရွှေငွေပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး အဖေ။ ဘဝမှာ
မိသားစုရယ်လို့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင်တဲ့ ဉာဏ်ဆန္ဒပါ။

အခန်း (၃)

"မမဉာဏ်"

"ဘာလဲ ညိုညို"

တည်းခိုသူတွေရဲ့ အဝင်အထွက်စာရင်းတွေကို ပြန်လည်စစ်ဆေးနေစဉ် ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ ညိုညိုက ဉာဏ်ဆီ ရောက်လာ၏။

"အခန်းစီ သုံးဆယ့်ခွန်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်ရှင်"

"ဟင်"

ဉာဏ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ဘောပင်အဖုံးကို ပိတ်ပစ်ကာ ...

"ဘာတွေဖြစ်တာလဲ ... ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လား"

"ကျွန်မလည်း သေချာမသိဘူး။ အခုသွားပို့တဲ့ မိုးကျော်က ဖုန်းဆက်ပြီး မမဉာဏ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ "

"ကဲ ... လာ မင်းပါလိုက်ခဲ့"

ဖိုင်တွေကို အံဆွဲထဲထည့်ကာ ဉာဏ် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး စီ floor သို့ တက်သည့် ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

"ဂျာကြီးဆီကော အကြောင်းကြားလိုက်သေးလား"

"အကြောင်းမကြားထားပါဘူးရှင်"

"ကောင်းတယ်"

ဉာဏ်က ကောင်းကင်လွှာဟိုတယ်မှ စီအလွှာကို တာဝန်ယူရသည့် ဝန်ထမ်း။ ဉာဏ်ကဲ့သို့ပင် ဤဟိုတယ်၌ တစ်လွှာဆီ သီးသန့်တာဝန်ယူရသည့် Assistant Manager (၇)ဦးရှိသည်။ ။

မြေညီထပ်တွင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ၊ မိတ်ဆုံစားပွဲ၊ နှုတ်ဆက်ပွဲများ အတွက် ခန်းမသက်သက်။ ဒုတိယထပ်သည် ရှေ့ပင်းမောအသေးစားဖြစ်ပြီး အစားအသောက်ဆိုင်၊ အဝတ်အထည်အရောင်းစင်တာ ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်အလွှာများကတော့ တည်းခိုခန်းများ ဖြစ်ပြီး အပေါ်ဆုံးရှစ်လွှာကမူ တစ်လွှာအပြည့်တော့မဟုတ်။ ထိုအထပ်တွင် ပန်းဥယျာဉ်သဖွယ် ပြင်ဆင်ထားကာ အေးဆေးသက်သာစွာ အပန်းဖြေ၍ ရသည်။ ။

ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်လိုက်ပြီး အခန်း (၃၇) သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

အထဲတွင် ဝန်ထမ်းများ နှင့် စကားအချေအတင်ပြောနေသည့် မိသားစုတစ်စု။ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးနှင့် မိဘများ ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး။ ပြီးတော့ ... ဧည့်ကြိုမိုးကျော်နှင့် အေးသူ။

ဉာဏ် မျက်နှာစူပုပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးရှေ့၌ ဦးခေါင်းအသာညွတ်ကာ ...

"ကျွန်မက C-floor က တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ထက်မြက်ဉာဏ်ပါ။ ဘာများ အကူအညီ ပေးရမလဲရင်"

"ဒီရဲ့ အခန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကတည်းက ကြိုတင်မှာ ထားတာ

ပါ။ အခု ဒီရောက်တော့ ပြဿနာဖြစ်ရပြီ"

အလိုမကျသလို ပြောလိုက်သည့် အမျိုးသမီးကို ဝေကြည့်ပြီး ဉာဏ်
မိုးကျော်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာများ အဆင်မပြေဖြစ်လဲ သိပါရစေရင်၊ ကျွန်မတို့ ဝ
န်ထမ်းက ဦးလေးတို့ ကို ထိခိုက်သလို စော်ကားတာမျိုး ပြောဆိုပြုမူ
တာမျိုးကြောင့် ပါလား"

"မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်ဆံရေးကို အန်တီ
တို့ က သဘောကျပါတယ်။ ပြဿနာက ဒီအခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံး
ထပ်ထည့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတာကို သူတို့ က ငြင်းတယ်လေ"

ဉာဏ်က ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းချ
လိုက်သည် ။ ဤဟိုတယ်၌ ထိုကဲ့သို့သောထုံးစံ မရှိကြောင်းကို သူမ
သေချာစွာ ရှင်းပြရပေဦးမည်။

"ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ အန်တီ၊ အဲဒီလို အတိုက်အခံဖြစ်သွားရ
တဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်၊ နှ
စ်ယောက်ခန်းမှာ ခုတင်အပိုတစ်လုံး ထည့်ပေးခွင့်မရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ ဟို
တယ်ရဲ့ စည်းကမ်းအရလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ... မိသားစုခန်း
ဆိုရင်ကော အန်တီ ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲရှင်၊ ဈေးနှုန်းကတော့ သိ
ပ်မကွာလှပါဘူး၊ အန်တီ စိတ်ချမ်းသာမှာ ပါ၊ ထောင့်စွန်းမှာ မို့ ဝရန်တာ
လည်း ရှိပါတယ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖူးမြော်
လို့ ရပါတယ်"

ရှုံ့တွနေသောမျက်နှာများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာကာ
အတော်ကြာမှ ...

"ဒါဆိုလည်း ပြောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အန်တီတို့ က ဒီခန်း အတွက် ငွေချေပြီးပြီဆိုတော့"

"မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ မိသားစုခန်းပြောင်းပေမယ့် အန်တီတို့ က နောက် ထပ်လိုအပ်တဲ့ ငွေ ဖြည့်ပေးရုံပါပဲ၊ ခဏနေ ကူဖို့ ကောင်လေးတွေ လွှတ် လိုက်ပါ့မယ်ရှင်"

"ကျေးဇူးပါပဲကွယ်"

"ရပါတယ်ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ဉာဏ် အခန်းအပြင်သို့ထွက်လာတော့ နောက်မှ ဝန်ထမ်းတွေ လိုက် လာ၏။ ဉာဏ်လည်း အလုပ်သမားဝန်ထမ်းတွေဆီ အခန်းသုံးဆယ့်ခွန် သို့သွားရန် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည် ။

"တော်သေးတယ် ... မမဉာဏ်ရောက်လာလို့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟဲ့ ... သူတို့ ပုံစံက သိပ်မဆိုးပါဘူး"

"ဒါကတော့ မမဉာဏ်လာမှ လက်လျော့သွားလို့ ၊ နှစ်ခန်းခွဲပေးဖို့ အေးသူတို့ စီစဉ်ပါသေးတယ်၊ မရပါဘူးနော်"

"ညိုညို"

"ရှင် မမဉာဏ်"

"သုံးဆယ့်သုံးက အခန်းအပ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ စောင့်တွေလဲဖို့ ပြင် တော့၊ ခန်းဆီတွေကောနော်၊ အားလုံးပြီးရင် စပရစ်ဖြန်းဖို့ မမေ့နဲ့ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမဉာဏ်"

ဓာတ်လှေကားထဲကထွက်တော့ ဉာဏ် ရုံးခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လိုက် သည် ။

"ဉာဏ်ရေ ဖုန်းလာသေးတယ်"

ထိုင်ခုံကိုတွန်း၍ ထိုင်လိုက်စဉ် ပန်းနုရည်က လှမ်းပြော၏။

"ဘယ်သူလဲ နုရည်"

"ယူအစ်ကိုတဲ့ "

"ဪ ... အေး ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်"

ကိုကိုတဲ့ ။

ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလိမ့်။ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ပေမယ့် အတူမနေရ၍ ထင့် ... ကိုကိုအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မရင်းနှီးဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုသာ မှတ်ထင်ထားသည် ။

ကိုကိုကတော့ အဖေ့ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ဉာဏ်ကတော့ ဘာရာထူး၊ ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှ မမက်မောဘဲ ကိုယ်ရတဲ့ လစာနှင့် ပဲ ဘဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သည် ။

"ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါရင်"

"ကိုထက်မြက်ဦးနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်၊ သူ့ညီမပါ"

"ခဏကိုင်ထားပါနော် မမ"

သိပ်မကြာခင် ကိုကိုရဲ့ အသံကိုကြားရ၏။

"ဉာဏ်လား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဖုန်းဆက်သေးတယ်ဆို ကိစ္စရှိလို့ လား"

ဉာဏ်အသံက ဝတ္တရားဆန်စွာ အေးစက်စက်ထွက်သွားသည် ။

ကိုကိုက အဖေ့ခြေရာနင်းတဲ့ သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ အဖေ့ရဲ့ စိ

တိဓာတ်အပြည့်နှင့် မိန်းမချောလေးတွေနှင့် ထည်လဲတွဲနေရတာကို ပျော်ရွှင်သူ။ ဉာဏ် ဘယ်လိုမှ အထင်မကြီးနိုင်သော စိတ်ဓာတ် ကိုကို၌ အပြည့်ပင်။

ယခုလည်း ဉာဏ်၏ လေသံကြောင့် အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ် သွားပြီး -

"ငါတို့ က မောင်နှမတွေပါ ဉာဏ်"

"ကိုကို သိနေတယ်၊ သတိရနေတယ်ဆိုရင် ဉာဏ် ကျေနပ်ပါတယ်"

"ဘာလို့ သတိမရရမှာ လဲ ဉာဏ် ... နင်က ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားပါ။ နင် ဘာလို့ ခေါင်းမာနေရတာလဲ၊ ငါကအမြဲတမ်း ဇိမ်ခံ ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး ပြောင်းစီးနေချိန်မှာ ငါ့ညီမက ဘတ်စ်ကားတစ် လှည့်၊ တက္ကစီတစ်လှည့် စီးနေရတာကို ငါစိတ်ချမ်းသာနေတယ်လို့ နင် ထင်နေသလား၊ ဖေဖေက နင့်အတွက် ကားတစ်စီးဝယ်ထားတာ ကြာပြီ "

"အဲဒါတွေပြောနေမယ်ဆိုရင် ဉာဏ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"နေ ... နေပါဦးဟာ"

ဖုန်းချလိုက်မယ်ဆိုသဖြင့် ကိုကိုဘက်မှ အထိတ်တလန့် တားဆီးသံ နှင့် အတူ။

"အမေ နေကောင်းရဲ့ လား၊ ငါဒီမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ မနက်ဖြန် အမေ့ဆီ လာခဲ့ဦးမယ်"

"လာခဲ့ပေါ့ ... အမေ ဝမ်းသာမှာ ပါ၊ လူကြီးဆိုတော့ အရင်လို ဘယ် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ"

"အဖေလည်း ဟိုတစ်ပတ်က ခြံထဲမှာ ချော်လဲပြီး ခါးမျက်သွားလို့ "

ဉာဏ်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပေမယ့် မျက်နှာတင်းပစ်ကာ -

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ သူ့အနားမှာ ဒေါ်နွယ်နီတစ်ယောက်လုံးရှိတာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပါလိမ့်မယ်၊ ဉာဏ်စိတ်ပူတာ အမေ့ကိုပဲ"

"ဉာဏ် နင် ဘာလို့ အဲဒီလောက် တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေရတာလဲ၊ အဖေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါတို့ အဖေပဲ မဟုတ်လား၊ မောင်နှမလေးယောက်ရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်နွယ်နီရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကလည်း အဖေရဲ့ သားတွေမို့ ငါတို့ က မောင်နှမတွေ တော်ပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးပါတဲ့ မိန်းကလေး နင့်ကိုပဲ အဖေက အချစ်ဆုံး၊ သူ့မှာ မိန်းမတွေအပေါ် ဩဇာတည်သလောက် နင့်ကိုပဲ လက်လျှော့နေရတာ၊ နင် အဖေ့ကို နားလည်ပေးသင့်တယ်"

"ဘာလို့ နားလည်ပေးရမှာလဲ၊ ငါဘာမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာ သွေးသားက နင်ပဲရှိတယ်၊ ဟိုကောင်တွေကို ထည့်တွက်စရာမလိုဘူး။ ငါ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်"

"မချနဲ့ ဦး ဉာဏ်၊ အဖေ့အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး၊ အမေ့ကို နည်းနည်းအသိပေးထားဦး၊ လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်လို့ ကုမ္ပဏီကိုတောင် မလာနိုင်ဘူး"

ဉာဏ် ဖုန်းခွက်ကို လေးကန်စွာ ချပစ်လိုက်၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဟာ အဖေပဲ"
